

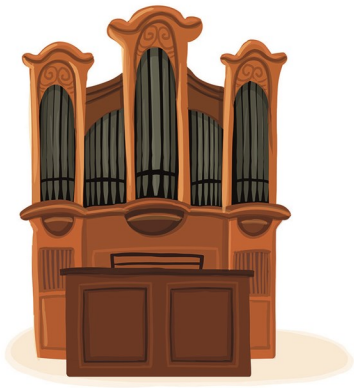
Zlatá srdce

Kudy chodil, tudy zametal

Nebe bylo ještě potemnělé, byla zima a na střechy se snášel třpytivý sníh. V oknech domovů se začínala objevovat první světylka. I v kostelíčku se vstávalo. Pavouček, který se zabydlel ve varhanách, vyskočil ze své sítě a jeho osm nožiček běželo po dřevěné podlaze kůru. A protože kůr je vysoko, aby se hlas zpěváků a hudby krásně nesl kostelem, spustil se na tenkém pavoučím laně dolů, až k lavicím.

do rukou palmové větvičky, mávali jimi ve vzduchu a pozorně poslouchali a pozorovali všechno dění. Pavouček s myškou byli bezpečně usazeni na kůru a dívali se dolů. „íííííí ááááá, íííííí ááááá,“ ozvalo se zdola.

„Ty lidi teda vůbec neumí slavnostně zpívat,“ vypískla dotčeně myška. Pavouček se naklonil právě ve chvíli, kdy se mezi lavicemi ocitl živý oslík. Nový kostelník Bohuslav ho vedl na špagátku a nechal děti, aby si ho pohladily. Paní Bidlová byla celá nesvá, jestli je oslík dostatečně čistotný, aby mohl do kostela, ale nakonec mávla rukou a přidala se ke všeobecnému nadšení.

Pavouček chvíli zíral s vykulenýma očima. „Tak tohle jsem nečekal,“ zašeptal myšce. „Já vím, že lidé mají zvláštní zvyky, ale že si přivedou oslíka přímo do kostela?“ Potom se podrbl na hlavičce a uchechtl se: „No, aspoň si dneska nebudou stěžovat, když někomu cvrnkne do nosu pavučinka!“

Když oslíka vyvedli zase z kostela, lidé se posadili a bohoslužba pokračovala kázáním. Pan farář Petr vyprávěl shromážděným o Ježíšově cestě do Jeruzaléma, kam přijel právě na oslíkovi a lidé ho vítali jako krále – mávali mu a na cestu kladli palmové větve, protože věřili, že jim přinese lásku a pokoj. Svou promluvu zakončil pan farář těmito slovy: „Milé sestry a bratři, dnes jsme společně vstoupili do Svatého týdne. V těchto dnech si připomínáme poslední chvíle Ježíšova života, jeho odvalu a lásku ke všem lidem.

V tomto týdnu nás toho mnoho čeká. Na Zelený čtvrtek si připomeneme Ježíšovu poslední večeři s jeho učedníky a příběh z Janova evangelia, když Ježíš umýval svým učedníkům nohy.“

„V kostele se budou umývat nohy?“ divila se myška.

Myška Cukřenka si pacičkou setřela malou slzu, která jí sklouzla z oka na lesklý kožíšek „To je tak nádherné, Varhánku. Myslíš, že je něco krásnějšího než láska?“

Pavouček chvíli mlčel, pak si zamyšleně přehodil jednu nožku přes druhou a řekl: „Láska je silnější než smrt!“

Myška překvapeně na pavoučka pohlédla. „No, co myslíš, já nejsem jen tak ledajaký pavouk,“ odpověděl Varhánek. Pak se ale vrátil k tichému pozorování obřadu a zamyšleně dodal: „Oni si slíbili, že budou

navždy spolu. To je něco, co stojí za to udržet. Jako nejlepší síť světa.“

Na závěr obřadu svátosti manželství zazněla slavnostní píseň doprovázená hrou na varhany a zpěvem místního sboru. Pavouček neodolal a zatleskal všemi osmi nožkami, až z toho Cukřenka vyprskla smíchy. „Ticho, teď přijde polibek!“ napomenula ho. Když se Ondřej s Veronikou otočili k hostům, začaly z kůru padat okvětní lístky růží a pivoňek. Kostelník Bohoušek, který měl tento „květinový déšť“ na starosti, to trochu přehnal, takže okvětní lístky zasypaly i svědky.

Po obřadu se všichni přesunuli na farní zahradu, kde byla připravena bohatá hostina. Pavouček si nemohl vynachválit obrovský dort zdobený jedlými květinami, zatímco myška se pustila do drobečků koláčků. „Tak co myslíš?“ zeptala se myška pavoučka.

